

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΗ ΦΥΓΗΣ

Έκ του Ρωσικού

Μη φεύγης από τό χωριό,
Μικρό μου περιστέρι,
Μείνε να ζήσουμε τὰ δύο
Στ' ἀγαπημένα μίση,
'Εδώ πού μεγαλώσαμε
'Αγάπη μου κ' οί δύο,
'Εδώ και ἄς γεράσουμε,
Στό ἴδιο τό χωριό,
Στό ἴδιο τό χωριό.

'Εκεί πού τρέχεις χαροπῶ,
Τρολλοταίχη μικρῆ μου,
Δὲν θαύομαι μὰ νὰ σ' ἀγαπᾶ
Καθότι σάν τὴν δική μου.
'Εδὼ π' ἀγαπήθηκαμε,
'Αγάπη μου κ' οί δύο,
'Εδὼ και ἄς πεθάνουμε
Στό ἴδιο τό χωριό,
Στό ἴδιο τό χωριό.

Μετάφρ. Θ. Βελλιανίτη

ΠΛΑΝΕΜΑ

[Τοῦ Ρωλλινᾶ]

Θαροῶντας πὼς τὴν λάτρευα, σὰ σκλάβος, χαροπῆ
Ξεγδύθηκε ὅτι ἐτοσίλιζε τὸ ἀρροσίλισο τῆς σῶμα.
Καί, σάν ἡλιοβασιλεμα, κοκκίνοιο ἡ τροσπὴ
τῆς γαλατινάς σάκας τῆς τὸ συννεφῆνο χροῖμα.

Κ' ἔκει πού λὲς μ' ἐξώοριζε τὸ χροὶ τῆς ἀκόμα
κι' ἐφοτόκωνε τὰ μάτια τῆς βασιλοῦ κἀνιμοῦ οιοσπῆ,
ἢ 'Αλήθεια ἀκοράτηγη ἀνθῆς στὸ ὀνόνο τῆς στομία
και τὴν κρηφὴ λαχτάρα τῆς τὴν ἐσπρωγνε νὰ πῆ...

Μὰ τὸ κορμί μου μῆσα μου, ὕποκριτῆς μὲ κρίσι,
τὴν ἐγελοιοις μὲ δὴλ του τὴν ἔγρη.— Ἀχ! τὴν φτωχῆ.
Γιατί, παλιὰς ἀγάπης μου λογαζόντας μεθῆσι,

σάν Φαρισάιος ἄπιστος πού λέει μιά προσευχῆ,
κἀποιο διομα φηθῆραε παλιὴ μου ἀγάλη—ἀγάλη,
και μὲσ' τὴν ἄσπη γύμνια τῆς ἀγκάλιας μᾶν ἄλλη.

Μετάφρ. Μιχ. Ἀργυροπούλου

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

[Τοῦ Β. Οὐγκᾶ]

"Ἐκρωνε στὴν πεταλοῦδα τὸ λουλουδι λυπημένο :
"Ἔτσι μὴ μὲ παρατῆς"

"Ἀχ! Τί ἀλλοιῶτικα πού ἡ μοῖρα μὰς ἐγέννησε—ἐγὼ μῆνο
καὶ ἄλλο, πέρα σου πετῆ!

Κι' ὄμως μακρὰ κι' ἄν φεύγης, ἀγαπιόμαστε ὀλο ἀκόμα,
σάν καρδιαῖς μικροῦ παιδοῦ
Και ταιριάζομε τὰ δύο μὰς κ' εἴμαστε ὁμοια στὸ χροῖμα,
σάν λουλουδιὰ και τὰ δύο.

Μὰ τί κορμί! 'Εὐὸ πηγαίνει σὰ νηλιὰ και ἐγὼ θὰ σβῆσω
ἐδὼ μῆσα στὰ κλαδιά!

"Ἀχ! πὼς ἦδε! αὐτὸ πῶνο συντοροπὴ νὰ σοῦ χαρίσω
τὴν γλυκειὰ μου μυρωδιά...

Μὰ δοῦ δὲν ἀκοῦς, ὠμένα, κ' ὀλο φεύγεις. Σὲ φωνάζω
Κι' ἔτσι ὁ ἴσκιος σου περνᾶ,

Κι' ὀλομόναχ' ἀπομένο και τὸν ἴσκιό μου κνττάζω
πού στὰ πόδια μου γυρνᾶ.

"Ἐρχομαι και πᾶς: ἀγάπη δὲν σὲ φθάνει μὴ και μόνο'
σ' ἐρωτεύεται δὴλ ἡ γῆ"
Και γι' αὐτὸ μὲ βρίζεις πάντα μὲσ' στὰ δίχρομα ἀπ' τὸν πόνο
βουνημένο κἀθε αἰγῆ.

"Ὡ! γλυκειὰ βασίλισσά μου, γιὰ νὰ ζήσωμ' ὀλοένα
μὲσ' σ' ἀγάπη και χαρὶ,
κἄνε ρίζες σάν και μῆνα, εἶτε δὲς, μὸν σάν και σένα
γοργοκίνητα φτερά.

Μετάφρ. Μιχ. Ἀργυροπούλου

ΣΤΗΛΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΒΡΗΤΕ ΚΑΛΗΝ ΣΥΖΥΓΟΝ

"Ἡ γυνίκα στὸ θέατρο. Ἡ γυνίκα στὸ σπίτι. Ἡ κόρη και ἡ
φιλενάδες τῆς. Ἡ γυνίκα πρὸ τῆς δυστυχίης. Ἡ κόρη
πρὸ τοῦ πατρός τῆς. Ἡ γυνίκα τὴν ὄρα τῆς ἐπισκέ-
ψεως. Ποιὶ νὰ νυμφευθῆς και ποιὶ ἐχί...

Τὸ ζήτημα τοῦ πὼς πρέπει νὰ εἶναι ἡ γυνίκα τὴν ὀποιάν θὰ
θελήσῃ ὁ ἀνδραρ νὰ διαλέξη γιὰ σύντροφο τοῦ βίου του, ἀπασχολεῖ
ὀλους ὄσους δὲν ἐγνώρισαν τὴν δέξητρα τῶν βελῶν τῆς Ἀφροδιτῆς
και οἱ ὀποιοὶ ἐννοοῦν νὰ εὔρουν τὴν μελλοῦσα σύζυγό του ἄφου
ἐπιμελῶς μελετήσουν τὸν χαρακτήρη δεκάδων και ἐκατοντάδων γυ-
ναικῶν τίς ὀποίης θὰ γνωρίσουν. Τὸ πρόβλημα εἶναι πολὺπλοκοιο,
βέβαια, διότι τίποτε δὲν εἶναι πῶ δύσκολο, ἀπὸ τὴν διάγνωση τοῦ
γυναικείου χαρακτήρος. Πολλοὶ ἐν τούτοις πού ἔχουν ἐπιδοθῆ στην
γυναικείαν ψυχολογίαν, ἀπεπειράθησαν νὰ δώσουν τὸ κλειδί τοῦ
μυστηρίου τῆς γυναικῆς. "Ἐνας ἀπὸ αὐτούς εἶναι και ὁ προφῶρος
ἀποθανῶν Γάλλος σατυρικός Μᾶξ Ὁρέλ, ὀποῖος π' ἔνα μικρὸ το-
μῖδιο πού ἐτυπώθηκε μετὰ τὸν θάνατό του στὸ Παρίσι παρέχει
ὀπὸ χιουμοριστικῶν τύπων τὰς ἐξῆς ἀπαντήσεις εἰς τὸ μέγα ἐρωτη-
ματικὸν τῆς ἐκλογῆς μᾶς καλῆς συζύγου:

— "Νυμφεύσου" λέγει ὁ ἐξυπνιότατος αὐτὸς συγγραφεὺς, γυνί-
κα πὸ κοντὴ ἀπὸ σένα. Μὴ νυμφευθῆς γυνίκα πού δὲν μορεῖ νὰ
γελᾷσῃ μὲ τὴν καρδιά τῆς. Ὁ χαρακτήρη κἀθε ἀνθρώπου μαθαίνε-
ται ἀπὸ τὸν τρόπο πού γελά. Μὴ πανρευθῆς γυνίκα πού γελά βε-
βιασμένα. Νυμφεύσου γυνίκα ἡ ὀποία μορεῖ νὰ ἐκτιμῆται μὲ
ἀστειοσύνη και ἡ ὀποία βλέπει ὀλα τὰ πράγματα ἀπ' τὴν καλῆ τους
ὀψι.

— "Μὴ πάρῃς γυνίκα, ἡ ὀποία κατακρίνει τὰ πάντα και κοροῖ-
δεύει τίς φίλες τῆς, μόλις γυρισουν τὴν πλάτη. Νυμφεύσου γυνίκα
ἡ ὀποία εὐρίσκει πάντα λέξεις και νὰ ὕπερασπισθῆ ἐκείνους τοὺς
ὀποίους κατηγοροῦν μπροστὰ τῆς. Νυμφεύσου μὴ φιλόσοφο!..

— "Ἄν ὀδηγήσῃς στὸ θέατρο τῆς μνηστῆ σου και δὲν ἔξεις κρη-
τῆσαι τὰς θέσεις ἐκ τῶν προτέρων, νυμφεύσου αὐτὴν, σταν δεῖς πὼς
τὸ λάθος σου αὐτὸ δὲν τὴ θυμῶνει και δέχεται νὰ πῆ νὰ καθίητη
και στὴ γκαλαρία μαζὸ σου. Ἡ νέα πού θὰ φερθῆ ἔτσι, ἀσφαλῶς
εἶνε καλῆ και ἀγαθῆ.

— "Ὅταν ἀπαντήσῃς στὸ δρόμο σου ἐπαίτη και θελήσῃς νὰ τοῦ
δώσης ἐλεημοσύνη, μὴ νυμφευθῆς τὴν γυνίκα πού θὰ πῆ αὐτὴ τὴ
στιγμὴ γιὰ τὸν ζήτημα:

— "Ἵσως εἶναι κανένας ἀπατεῶν, ὁ ὀποῖος πίνει ὀτι τοῦ δι-
νομε σὶς ταβέρνες.

— "Ἄν τὴν παρατήρησι αὐτὴ τὴν κάμης σὺ και ἡ γυνίκα πού
θὰ σὲ συνοδεύει ἀπάντηση:

— Δὲν περιράζει κι' ἄν πηγαίνει σὶς ταβέρνες, ὁ δυστυχισμένος.
Κίμνει σήμερα τόσο κρυὸ και ἔνα ποτήρη κρασί θὰ τὸν ὀφελήσῃ!
— Τὴν γυνίκα πού θὰ σοῦ τὸ πῆ αὐτὸ νυμφεύσου τὴν.

— Προσπάθησε νὰ μάθῃς γιὰ μίαν γυνίκα πού ἐνδιεφερέσαι τί
διαθέσεις ἔχει ὀταν ξυπνάει. Ἄν ξυπνάει μὲ τὸ γέλιο στὰ χεῖλη
νυμφεύσου αὐτὴν. Ἄν ὀμως κτισσοκρίζει και δυστροπεῖ μὴ τὴν
νυμφευθῆς! Ἡ δοκιμὴ εἶναι ἀλάνθιστος.

— "Μὴ νυμφευθῆς γυνίκα, ἡ ὀποία ἔχει τὸς τρόπους τοῦ καλοῦ,
λεγομένου κόσμου. Ἡ κόρη πού φυλιε τὸ μειδίαιμ' τῆς γιὰ τοὺς
ἐξόνους ἐνφ εἶναι γκαρινάρα στὸ σπίτι τῆς, γιὰ τοὺς δικούς τῆς, δὲν
εἶναι πλασμένη γιὰ τὸν συζυγικὸν βίον. Ἄν μνηστευθῇ μὲ τέτοια
κόρη, θὰ σὲ περιποιεῖται στὴν ἀρχῆ, γιὰτι θὰ εἶναι ξενός δι' αὐτὴν
ἀκόμη. Ὅταν ὀμως γίνει σύζυγός σου νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ σοῦ
φερθῇ ὀπως φερῶνται και στὸ σπίτι τῆς και πρὸς τοὺς δικούς τῆς.

— "Μὴ νυμφευθῆς γυνίκα πού τὴν ἐπισκοπέττεισαι κι' ἄ φῆγεις
νὰ τὴν περσιμένῃς μὴ θῆ γιὰ νὰ σὲ στολιθῆ ἐν τῷ μεταξὺ και νὰ
σοῦ παρουσιασθῆς τουλαεταρισμένη. Ἄν ὀμως ἔβδη ἄμῶσως, μὲ
τὸ μαλλιά προχεσῶς διορθωμένα και μὲ τὸ φρεμα πού σπιτιοῦ
νυμφεύσου τὴν και μάλιστα ἄν δὲν σπεύσῃ νὰ σοῦ ζήτησῃ συνῶ-
μνη γιὰ τὴν ἀτιμηληρία τῆς.

— "Νυμφεύσου τὴν κόρη πού σπρίβει, ἐκκολλᾷ κ' ἐτοιμάζει τὰ
ταγῆρα τοῦ πατέρα τῆς, πού φροντίζει γιὰ τὸ δωμάτιο τῆς ἐργα-
σίας του, πού καθαρίζει τὴν πλῆτα του, πού περιποιεῖται και χαι-
δεύει αὐτὸν παντοιοτρόπως και τὸν φρονάζει μὲ χαιδευτικὰ ὀνόματα.

— "Ἡ κόρη πού περιποιεῖται τὸν πατέρα τῆς, πού δὲν τὸν ἀφι-
νει νὰ βγῆ ἔξω χωρὶς νὰ τὸν ἐξασκίωσῃ, κὺν τὸν ἀγαπάει, πού φρον-
τίζει γι' αὐτὸν, θὰ δεῖξη αὐτιο τὸ ἴδιο ἐπιδοθῆ και γιὰ τὸν σύ-
ζυγό τῆς. Καλότυχος ὁ πατέρας ποῖται μὴ τέτοια κόρη! Καλότυ-
χος ὁ σύζυγος ποῖται μὴ τέτοια γυνίκα!

Μᾶξ Ὁρέλ

ἐξσφάλιζε κατὰ τὴν κρίσιν τῆς τὴν ἐπιτυλίαν τοῦ σχεδίου τῆς, πού
ἦτο τὸ ποθητότερον, τὸ μεγαλύτερον, τὸ περισσότερον ἐνδοξόν.
Νὰ διώξῃ τοὺς Ὀθωμανούς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη και νὰ βασιλεύσῃ
μῆαν ἡμέραν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ὁ ὀτωκοιστῆς ἐβραῖος ἐπροσπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὴν
μνήμη του ὄσον τὸ δυνατόν περισσότερα και ἀκριβέστερα. "Ἐτεῖτα
ἡ Αἰκατερίνη ἤρχισε νὰ ὀμῆλῃ εἰς τὴν Ποτόκκα διὰ τὰ γεγονότα εἰς
τὰ ὀποία ὀφθαίτε τὴν ἀνάσθησιν τῆς εἰς τὸν θρόνον. Ὄμιλος διὰ
τὴν κακίχη τῆς κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐραστῶν τῆς, τακίχη
κατὰ τὴν ὀποιάν δὲν λημονοῦσε τὴν πολιτικὴν, ἀνέφερε σκάνδαλα,
ἐκαμεν εἰς τὴν νεαράν κόρημ' α' πού παρεποντοε διὰ τὰς ἀπιστίας
τοῦ ἀνδρός τῆς ἔνα ἀκαδημαϊκὸν μάθημα ἐρωτοσ, ὀμῆλπος διὰ τὸν ὀβολ-
ταίον και διὰ τὸν Ἀλαμπέρο πού τὸν ἔλεγαν «Σεμίραμν του
Βορᾶ».

Χάρις εἰς τὸ σύστημα τῆς ἀγγλίχης κατιτοκοπέας διεσῶθησαν
ἐπτά ἐπιστολαί, ὀπου ἡ Αἰκατερίνη περιγράφεται κατὰ τὸν ὀποιο
θαυμαστὸν και παρόχροντο πολυτίμοιο πληροροπία διὰ τὸ περιβάλλον-
τος ὀπου ἡ ὀράζα Φαναρωῖτισσα κόρησσα Σοφία Ποτόκκα ὕληθε ἡ
περισσότερον ἐνδιαφερόμεσα φυσιογνωμία τῆς αὐλῆς τῶν τσελευταίω
χρόνων τῆς μεγάλῃς Τσαρίνας.

Δ. Α. Κόκκινος